

ud over det, der er sket hidtil, og det har ikke voldt de private Skoler eller Friskolerne, hverken Lærerne eller Forældrene, nogen som helst Ulempe. Og man har den Udvej, at man, naar man ikke ønsker, at Sognepræsten skal eksaminere Børnene i Religion og Bibelhistorie, kan ty til en anden Præst i Folkekirken og af ham faa en Attest om, at Børnene er tilstrækkeligt underviste, og i saa Fald bortfalder Kravet om Overhøring i disse Fag.

Det ærede Medlem fra Højrup mente fremdeles, at Lovforslaget ikke svarede til den Stilling, Venstre indtog i Aaret 1911 —12 til Spørgsmaalet om at indføre et nyt Skoletilsyn. Her maa jeg først gøre opmærksom paa, at eet er jo, hvad Venstre krævede, et andet, hvad der blev gennemført som Lov. Venstres Krav blev desværre ikke Lov. Men jeg gør endvidere det ærede Medlem opmærksom paa, at dermed var man ikke kommet bort fra, at de Børn, der undervises i en privat Skole, skulde præstere en Attest fra en i Folkekirken ansat Præst eller en Præst for en evangelisk-luthersk Frimenighed for, at de var forsvarligt underviste i Religion. Jeg henviser det ærede Medlem til at efterse det af Folketinget vedtagne Lovforslags § 38, der lyder saaledes; „Børn i 7—14 Aars Alderen, som undervises i Hjemmet, ere forpligtede til, naar saadant forlanges, at møde til en aarlig Eksamen i en af Kommunens offentlige eller private anerkendte Skoler. Fremlægges der Attest fra en Præst i Folkekirken eller for en evangelisk-luthersk Frimenighed (jfr. Lov Nr. 71 af 1. April 1911) om, at de er forsvarligt underviste i Religion, kan der, hvis Forældrene ønske det, kun kræves Overhøring i Læsning, Skrivning, Regning og skriftlig Dansk“. Det ærede Medlem vil se, at Præstestammen ikke er udelukket i dette Forslag. Saa længe Religionsundervisning er paabudt i vore offentlige Skoler, vil Følgen af, at privat underviste Børn ikke kan fremlægge en saadan Attest, være, at den stedlige Skolekommission lader dem overhøre i Religion og Bibelhistorie, og finder den dem da ikke tilstrækkeligt underviste i disse Fag, kan de henvises til den offentlige Skole paa ny.

Det glædede mig imidlertid, at baade Ministeren og det ærede Medlem, der førte Ordet for det radikale Parti, var enige i Bestemmelsen om, at det Tilskud, der af Staten ydes de private Skoler, maa forhøjes. Hverken Ministeren eller det ærede Medlem havde noget at indvende derimod. Kun ønskede det ærede Medlem fra Høj-

rup en Bestemmelse om, at dette Bidrag af Staten skal tilfalde Lærerne.

Det ærede Medlem anbefalede Lovforslaget til velvillig og, tilføjede han, grundig Behandling. Jeg advarer det ærede Medlem mod at lægge alt for meget ind i Ordet „grundig“ i dette Tilfælde, thi det kan let føre til, at han og Ministeren bliver saa grundige i denne Sag, at de faar tilvejebragt et Flertal i dette Ting for, at man ikke skal gennemføre det foreliggende Lovforslag. Jeg skal henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa, at vi har ikke med dette Lovforslag tilsigtet at rejse Spørgsmaalet om en hel Reform af Skolevæsenet, thi dersom vi havde villet det, havde vi taget mange andre Bestemmelser op, og saa havde vi givet Lovforslaget et helt andet Udseende og Indhold, end det har faaet.

Den højtærede Minister var bange for, at det, at man ophævede Skolekommissionernes Ret til at nægte Overførelse til private Skoler af de Børn, der er fyldt 12 Aar, kunde føre til, at man fik Børn udskrevet af Skolen, før de nu kan udskrives, og han var bange for, at det kunde føre til, at adskillige Forældre vilde unddrage deres Børn Skolegang og Undervisning, efter at de var fyldt 12 Aar. Og Ministeren sagde: Vel skal de møde ved de offentlige Eksaminer, men naar der er gaaet et halvt eller et helt Aar, efter at de er udmeldte af den offentlige Skole, kunde det hænde, at de har glemt, hvad de har lært. Hvis det skulde vise sig, vil jeg trøste den højtærede Minister med, at har de virkelig gaaet i en offentlig Skole fra deres sjette eller syvende til deres tolvte Aar og har faaet en Undervisning, som var saa slet funderet, at saa snart de havde været ude af Skolen et halvt Aar — under Forudsætning af, at Forældrene vilde unddrage dem Skolegangen ved en privat Skole —, havde de glemt, hvad de havde lært, og kunde ikke bestaa ved Halvaarseksamen, efter at de var kommet ud af Skolen, er det ikke meget bevendt at fortsætte med Undervisningen i en saadan Skole. Her er det bedst, forekommer det mig, at have den Tillid til Forældre og Værger, at man kan unde dem den Frihed, hvorom der her er Tale. Men det synes næsten, som om Ministeren har en vis Betænkelighed ved at ophæve den Ret, som Skolekommissionerne nu har i Henseende til dette Forhold.

Mest interessant af alt det, jeg har hørt angaaende dette Lovforslag, var dog den Tale, vi hørte for et Øjeblik siden af